

Cuvântul Ardealului

Apare afară de Luni și zilele după sărbătoare zilnic. — Redacția și Administrația Strada Românului No. 6. Telefon No. 156

Organ al Partidului Poporului

Abonamentul pe an 800 L., pe jumătate de an 400 L., pe un sfert 200 L., pe lună 70 L., ar pt. Primării și Autorități 1000 L. p. 111

Treicolorul este batjocorit!

Adevăratele bucurii sufletești ce umple inimile noastre când serbăm glorioasele zile din trecutul nostru național,

adevăratele bucurii sufletești,

ce le simțim, când prăznuim glorioasele zile de măreață amintire din trecutul nostru și indeosebi sentimentul fenomenal că — ne dăm din zi în zi tot mai bine seama că suntem liberi, dupăcum aceasta o doream înainte — luptătorii noștri străbuni — toate aceste și manifestate, prin obiceiurile moștenite încă dela primii noștri ascendenți, — așa-numitele părazi — ce constau din: arborarea caselor cu drapelele naționale, serviciu divin pompos, defilări de trupe etc. etc. sunt observate cu amănuntul și întotdeauna luate ca o temă potrivită de concetățenii noștri minoritari.

Aceasta parte a țării și indeosebi Aradul, reclamă ca, pentru memoria celor cari s'au jertfit în lungul veacurilor și și acum în timpul războiului mondial pentru idealul realizat și fapt împlinit azi — să nu lăsăm să treacă neobservat nici un cuvânt rostit sau scris-tipărit, de către minoritarii de aici din aceste ținuturi fără ca să nu le facem replica cuvenită și bazată întotdeauna pe adevăr! Aceasta o facem și

pentruca să se simtă și ei supra-veghiați — deși sunt prea liberi lăsați de mulțori — și pentru ca să le arătăm lor greșala ce o comit și față de ei inșiși și față de masa condusă de ei când scriind, nu judecă și aceea că ce vor rezulta cele scrise.

Nimeni nu poate contesta adevărul că, generația minoritară de azi este crescută în Statul român, de către conducătorii lor, în spirit bolnavicios și păgubitor în primul rând lor și în tot cazul și Statului nostru.

Astfel de exemplu — și de e bine și de e rău, nu mai auzim ci cetim decât vătăările lor, pretutindeni și în tot timpul dela unire incoace. Inșă, situația lor de azi în Statul român, niciodată nu o aseamănă cu situația noastră de ieri, procedeul lor și felul cum în veacuri dealungul au încercat să ne desmembreze, recurgând chiar și la crime cumplite — le fac uitate, judecând toate cuprinși și răpiți în gândirea lor de egocentrismul cel mai exprimat! Tot despre aceea discută cum am putea trăi ca „frați“ în aceasta țară frumoasă și bogată (!) în schimb inșă, nici într'o ocazie nu s'au manifestat ca, aceasta dorință a lor să se poată observa de poporul român — și mai ales nu sincer!

Cum voesc dar? Și în trecut noi — și acum tot noi să ne aplecăm?

Nu voesc să acuz, inșă, spre a le arăta prin exemple, fapte, voi descrie unele, din cari să ne spună ei, cum cred că s'ar putea deduce iubirea lor față de noua Patrie, stima față de națiune și venerație cu care datorăm unul altuia, când este vorba de distincțiile și relicviile, cari au fost și sunt pentru poporul român sfinte!

Făcând înconjurul orașului în ziua de 10 Maiu, mi-am concentrat toată atenția, asupra drapelelor stegulețelor etc.

Toată lumea a știut că, este vorba de o sărbătorre națională românească, — despre o zi măreață, a cărei amintire este strâns legată de sufletul nostru a românilor și deci, se cădea ca minoritarii, cari s'au în lumea mare că doresc și caută să se apropie de noi, să arate aceasta barem prin semne exterioare!

Drapelele și stegulețele au fost și sunt semnele exterioare prin cari s'au făcut știrea în tot timpul ca și azi, cetățenilor că e zi de sărbătoare națională!

Că — au înțeles pe deplin aceasta și că au adevărate simțuri prietenești față de noi, minoritarii au dovedit-o de data aceasta!

Mai mare mi-a fost rușinea să mă plimb sub „drapele“, cari decorau casele, localurile etc.

Pe aceste „drapele“ numai culoare nu se mai poate distinge și uitându-se omul mult la ele, i-se pare că e la vre-o experimentare fizică, optică sau chimică!

Cu adevărat zdrențe fălăiau pela porțile caselor — zdrențe, inșă și acele murdare!

Astfel ne stimează confrății minoritari și iubitorii noștri cari, sunt atât de mult „asupriți“!

E revoltător — și că este prea grosolană prefăcătoria lor, aceasta nici discuta nu se mai poate! Într'adins o fac aceasta!

Dacă ne mai permitem asemenea înjosiri noi suntem păcătoși! Rugăm pe dl Prefect al județului, al poliției și pe dl primar al municipiului să dispună ca pe viitor, aceasta să nu se mai repete!

Nu ne mai lăsăm batjocoriți.

Sextus.

Camera

După interpelația dlui Georgescu-Tulcea s'a discutat ridicarea pensiilor veteranilor din 1877.

Dl Trancu-Iași a fost interelat în privința muncitorilor sireini și indeosebi cei din branșa lemnăriei.

Ședința de mâine promite a fi foarte interesantă.

Dl Comnen Petrescu

reprezentantul României în Helveția, a sosit azi în Capitala țării, spre a tranșa unele chestiuni litigioase, cari urmează a se desbata la Liga Națiunilor.

POEZIA ORIENTULUI

— I. — Din literatura chineză —

(8)

Mustrare trandafirului

În munți, frunzele moarte încep să se învârtască. Insoțește-mă până în vârful acestui turn...

Dinspre mare, vom privi norii cenușii pe care vântul îi slășie, și toamna ne va iatrasta.

Oardele lătare mișună la hotarele ținutului Kobi. Iată că sosește trimisul Hanilor. A trecut Poarta Yu men. Vom revedea oare pe toți aceia pe care războiul îi cheamă!

De ce mi mai trimiți parfumul tău, tradațir de toamnă?

Cântecul fetel Lo-Fo

De când soarele se arată la orizon, el luminează curata noastră locuință din ținutul Thsin.

În ținutul Thsin e o frumoasă fată, o frumoasă fată care se numește Lo Fo.

Lo-Fo e fermecătoare și cuminte. Lo-Fo, care îngrijește foarte bine vermil de mătase, nu stă în cumpănă să

facă lungi drumuri ca să culeagă frunze de dud.

Ca să culeagă frunze de dud, Lo Fo se piaptănă ca japonezele. Își atârână măgele rotunde la urechi, își pune două rochii, una galbenă și una roză și ia cu dăesa un coșuleț împodobit cu o panglică de mătase albastră.

Într'o zi guvernatorul provinciei întâlni pe Lo-Fo pe drumul de Miază-Noapte. Opri cei patru cai și spuse șefului escortei: »Întreabă pe această frumoasă cum se numește și câți ani are«.

Lo-Fo răspuse: «În ținutul Thsin e o frumoasă fată care se numește Lo-Fo și care n'are încă douăzeci de ani. Dar, ea nu mai e tânără, căci a împlinit șasesprezece ani».

Guvernatorul provinciei spuse iar șefului escortei: «Întreba pe această frumoasă dacă vrea să se urce în trăsură mea...»

Lo-Fo răspuse, lăsând ochii în pământ: «Guvernatorul n'are o soție care-l inbește? În ținutul Thsin, Lo-Fo își are logodaicul».

Linște

Miresmele primăverii și razele piezișe ale soarelui îmi străbat staturile. E ora când corăbierii își ferb orezul pentru masa de seară. Vrăbiile ciripesc. Un c'r scârție.

Beau, și grijile mele se duc să se întâlnească cu găgâurile sburătoare, care sbârnie în praful strălucitor al grădinei.

Pavilionul parfumurilor

Dacă aş deschide acest flacon în care dormitează un parfum vestit, puternica lui aromă te-ar neliniști.

Când te mângâiu, o carafa mea de chilimbar, nu-ți răspândi gândurile de iubire!

Cântecul celor patru anotimpuri

E primăvară. În țara Thsin, lângă o apă șoptitoare, Lo-Fo, în razele soarelui, culege flori de dud. Măinile sale, ca niște fluturi, se așează pe ramurile verzi. Îi spuse călărețului care o privește: „Stăpâne, viermilor de mătase le foame... N'ar trebui ca iarba să fie strivită de copitele calului tău“.

E vară. Lacul King-hou al cărui cerc e de treisate de ei, e un uriaș nenutar. O tânără fată visează, culcată la umbra unei sălcii. Lângă ea, un

luntraș, se uită cu nerăbdare, dacă cei care se plimbă, se depărtează.

E toamnă. Vântul împrăstie în amurgul galben plesniturile de lopată ale spălătoarelor de pe malul torentului. O grămadă de frunze în vârtej, siliește o femeie să facă un oco'. Cu capul în pământ, ea se duce... li ghicesc gândurile. „Când oare îi vom sili la pace pe barbari? Când oare se va întoarce iubitul meu soț?“

E iarnă. Un trimis va pleca la hotare. Tot timpul nopței, au fost cusute vestiminte calde, segete frumoase au purtat cu zor acul și foarfecele înghețate, mai înghețate, în zori. În câte zile trimisul va ajunge la Lin-tao!?

Cele două fluere

Într'o seară pe când respiram parfumul florilor, pe țărnul apei, vântul îmi aduse cântecul unui fluier depărtat. Ca să-i răspund, am tăiat o ramură de saicie, și cântecul fluierului meu legănă noaptea fermecată.

Din seara aceea, în toate zilele, la ora când satul adorme, pasările aud răspunzându-și două pasări necunoscute, al cărui grai îi înțeleg totuși.

Traducere de
Al. T. Stamatiad.

